Κώστας Λουλουδάκης/ Ιουλιανός

Μόλις κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του Κώστα Λουλουδάκη/Ιουλιανού με τίτλο «Από το Τρίτο Ράιχ στην Ευρωπαϊκή ΄Ενωση» από τις εκδόσεις Κ.Ψ.Μ. Τον πρόλογο κάνει ο δημοσιογράφος Νίκος Μπογιόπουλος ενώ το επίμετρο γράφει ο Δημήτρης Γκόβας. Στις σελίδες του ξεδιπλώνεται η διαδικασία της «ευρωπαϊκής ενοποίησης», ενώ ανάγλυφα παρουσιάζονται οι ανταγωνισμοί, οι συμμαχίες και οι αντιπαραθέσεις που οδηγούν μέχρι σήμερα στην βαθιά κρίση της Ε.Ε.

> **«ο καπιταλισμός δεν διαθέτει απεριόριστη δύναμη εξαναγκασμού των ανθρώπων!»**

Συζήτηση με τον **Ηλία Κορδαλή** [*Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ της Κυριακής 18-06-2017*]

Κώστα, ο τίτλος του πρώτου σου βιβλίου ήταν «΄Ασπρα μαντίλια στην Plaza de Mayo» και κάποιος έπρεπε να ψάξει διεξοδικά το τι σημαίνουν τα 'συμφραζόμενα'. Το δεύτερο βιβλίο σου έχει σαφέστατο πολιτικό τίτλο «Από το Τρίτο Ράιχ στην Ευρωπαϊκή ΄Ενωση». Πες μας συνοπτικά για την κεντρική ιδέα του βιβλίου σου.

Η κοινωνία με αυξανόμενη ταχύτητα θυμάται όλο και λιγότερα. Το βιβλίο λοιπόν είναι ένα εργαλείο κατά της λήθης και πραγματεύεται ζητήματα όπως τα προβλήματα της αποκατάστασης της ισορροπίας δυνάμεων ανάμεσά των μεγάλων δυτικών δυνάμεων καθώς και την εκ νέου αναδιανομή των αποικιών μετά το Α΄ παγκόσμιο πόλεμο. Θα διαβάσουμε αλλιώς είναι η αλήθεια τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, ο οποίος δεν είναι μια επανάληψη του πρώτου διότι μεσολάβησε μια εποχή που έφερε σημαντικές αλλαγές, θα ανακαλύψουμε συγκλονιστικά ιστορικά γεγονότα και στοιχεία για την άμεση σχέση τού φασισμού, της

αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού, των καπιταλιστικών χωρών με τη διαδικασία της «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Και βέβαια η θεματική του βιβλίου δεν παραλείπει: τα διάφορα αντικομμουνιστικά Μνημόνια της Ε.Ε., την ανακήρυξη της 23 Αυγούστου, ημέρα που υπογράφηκε το «Σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ», ως «Ευρωπαϊκής Ημέρας Μνήμης κατά του κομμουνισμού και του ναζισμού», μα ούτε τους απογόνους του Γκαίμπελς. Ακόμα στο βιβλίο αναδύονται διάφορα ευτράπελα γεγονότα που αφορούν την σύνδεση και την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο σκιτσογράφος Μιχάλης Κουντούρης έχει δημιουργήσει ένα εκπληκτικό σκίτσο που δείχνει την Ε.Ε. να είναι μια πανάσχημη γριά που κάτω απ' το φουστάνι της με τη σημαία της Ε.Ε. φοράει μια βράκα με τη σβάστικα. Αυτό δεν αποτελεί τελικά το πολιτικό background του βιβλίου;

Είμαι πεπεισμένος ότι η Ευρώπη απεχθάνεται τον αυτοκριτικό απολογισμό της Ιστορίας της για να προβαίνει σε αποποίηση των ευθυνών της. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως ο φασισμός δεν υπήρξε μια πραγματικότητα και μια ανερχόμενη ιδεολογία εμπεδωμένη μόνο στα χρόνια του μεσοπολέμου. Η «φιλελεύθερη» Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι κληρονόμος ενός οικονομικού και πολιτικού συστήματος που με μεγάλη αποτελεσματικότητα θεωρητικοποίησε πρακτικές και υιοθέτησε πολιτικά καθεστώτα που λειτούργησαν ως αδιαμφισβήτητα σημεία αναφοράς για τον φασισμό, τα οποία, επιπρόσθετα, επιδόθηκαν σε ευρείας κλίμακας εκτοπισμό, αποδεκατισμό και εξόντωση των λαών, επιβάλλοντας την απόλυτη εξουσία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο. Με αφορμή λοιπόν τα 70 χρόνια που μόλις συμπληρωθήκαν από την δημιουργία της ΕΟΚ το 1957 το βιβλίο θυμάται μερικά ενοχλητικά γεγονότα που σιγά σιγά ξεχνιούνται και εξαφανίζονται.

Το 1945 τελειώνει ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος και 6 χρόνια μετά, το 1951, δύο αντίπαλες σ' αυτόν δυνάμεις, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Γαλλία συστήνουν την Ε.Κ.Α.Χ.(Ευρωπαϊκή Κοινότητα ΄Ανθρακα και Χάλυβα) μαζί με τα κράτη της Ιταλίας, Ολλανδίας, Βελγίου και Λουξεμβούργου. Η Ε.Κ.ΑΧ. ήταν προπομπός της Ε.Ο.Κ. (Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας) που δημιουργήθηκε απ' τα παραπάνω έξι κράτη στις 25 Μάρτη του 1957. Την ίδια ημέρα δημιουργείται από τα έξι κράτη και η Ε.Κ.Α.Ε.(Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας).Ποιά η 'σχέση' αυτών των τριών καπιταλιστικών υπερεθνικών ενώσεων με το 3ο Ράιχ που είχε ηττηθεί στο 2ο παγκόσμιο πόλεμο;

Θα σου απαντήσω ξεκινώντας από μια διαπίστωση: Η συζήτηση για τη συγκρότηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης έχει ξεκινήσει στους κόλπους της ευρωπαϊκής αστικής

τάξης ήδη κατά τη διάρκεια των αστικών επαναστάσεων και των ευρωπαϊκών εθνικών κινημάτων του 19ου αιώνα ως ένα αστικό και «δημοκρατικό αίτημα». Άλλωστε ο κόσμος του κεφαλαίου, συνδέει ανέκαθεν στενά τη δημοκρατία και την πολιτική με τις μεγάλες επιχειρήσεις! Λοιπόν, οι αστικές τάξεις των χωρών που συμμετείχαν στον Β' παγκόσμιο πόλεμο και υποχρεώθηκαν να αντιταχθούν στην Γερμάνια από την επόμενη κιόλας μέρα της λήξης του πολέμου έβαζαν μπροστά τη συνεργασία του κεφαλαίου κατά του κοινού εχθρού που δεν έπαψε να είναι ακόμα και μετά τον πόλεμο, η Σοβιετική Ένωση. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο φασισμός αποδείχτηκε χρήσιμο εργαλείο. Έτσι κι αλλιώς φασισμός γεννήθηκε από τον καπιταλισμό και βαπτίστηκε μέσα στη αποικιακή, ιμπεριαλιστική ιδεολογία! Συγκεκριμένα όμως, με ονόματα και διευθύνσεις μιλάμε στο βιβλίο μας.

Η Ε.Ε. -μετεξέλιξη της Ε.Ο.Κ. μετά τη συνθήκη του Μάαστριχτ το Φλεβάρη του 1992-στα πλαίσια του συνόλου των συνθηκών της λειτουργεί βάσει κάποιων συγκεκριμένων αυστηρών κανόνων τόσο οικονομικών, όσο και πολιτικών, ιδεολογικών, πολιτισμικών κ.α.. Αν διαβάσει κάποιος τα υλικά της Ε.Ε. και πριν της Ε.Ο.Κ.(και καλό είναι να τα διαβάσει αυτούσια)- συμπεραίνει ανεπιφύλακτα ότι δε δημιουργήθηκε για να ενοποιήσει τους λαούς της Ευρώπης αλλά τις αγορές. Μπορεί λοιπόν η Ε.Ε. να μετεξελιχθεί «σε μια ανθρώπινη πολυπολιτισμική ένωση με σεβασμό στον άνθρωπο και στις ανθρώπινες ανάγκες του» όπως προσπαθούν να μας παραμυθιάσουν πάρα πολλές πολιτικές οντότητες και διανοούμενοι εκ των οποίων πάρα πολλές και πολλοί χρησιμοποιούν και το πρόσημο της 'Αριστεράς';

Ανθρώπινη η Ε.Ε.; Κατηγορηματικά και τελεσίδικα απαντώ όχι!. Η Ε.Ε. είναι συμμαχία των Ευρωπαίων κεφαλαιοκρατών με τεράστια εμπειρία από το ξεζούμισμα του κόσμου από την εποχή της αποικιοκρατίας και του πιο διδαγμένου κεφαλαίου -μαζί με αυτό των Η.Π.Α.- του παγκοσμίου καπιταλιστικού συστήματος. Η λεγομένη ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι και παραμένει μια κεφαλαιοκρατική συμμαχία, ένα καπιταλιστικό προϊόν, άρα δε μπορεί παρά να κλείνει μέσα της πολλές αντίθετες τάσεις και πολλούς εν δύναμη συνδυασμούς ανάμεσα στις δυνάμεις που την συγκροτούν, αναλόγως τη πολιτική ή οικονομική συγκυρία. Κάποια ευχολόγια περί «αμιλόμενης συνύπαρξης» ή «φιλίας και συνεργασίας» μπορεί να ρητορεύονται μεταξύ τους για να το πιστέψουν οι λαοί. Οι επαφές και οι συμμαχίες όμως διαρρηγνύονται στο βαθμό που η αντιπαλότητα τους για το ξαναμοίρασμα ή το κυνηγητό των «αγορών» αποκτά νέες διαστάσεις. Όσο αφορά αυτά τα αριστερούτσικα, για μια Ε.Ε. «με τον άνθρωπο πάνω από τα κέρδη» με «επανίδρυση» του ευρωπαϊκού κεντημένου, λεγονται για να κρύψουν την βαρβαρότητα του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος.

Το πρόβλημα είναι μόνο ο 'κακός' Σόϊμπλε και τα συγκεκριμένα πολιτικά βαμπίρ

που σήμερα υπηρετούν τα συμφέροντα της Ε.Ε. ή συνολικά το δομικό πλαίσιο της Ε.Ε. που έχει συγκεκριμένο πολιτικό στόχο και σκοπό;

Η «Ε.Ε. των λαών» δεν ήταν και δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα προϊόν περίπλοκων συμμαχιών, διεθνών στρατιωτικών, οικονομικών, πολιτικών, και κοινωνικών συσχετισμών που εξελίσσονται, συνεχώς μεταβάλλεται και διαδραματίζεται μέσα σε έναν νέο-αποικιακό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα όπου κάθε κράτος γίνεται ο δυνάμει θηρευτής των γειτόνων του. Η Ε.Ε. προσλαμβάνει μια νέα μορφή που δεν είναι αυτό ενός μετα-εθνικού οικοδομήματος αλλά αυτό της πόλωσης μεταξύ πλούσιου βορά και φτωχού Νότου.
Άρα το πρόβλημα δεν είναι μόνο ο ‘κακός’ Σόϊμπλε. Ο Σόϊμπλε απλά είναι ένα άξιο γρανάζι της τάξης που ανήκει και εκπροσωπεί.

Τελικά, Κώστα το κυρίαρχο ζήτημα του κινήματος στην Ελλάδα- όπως και στα κινήματα σε άλλες χώρες μέλη της Ε.Ε.-πρέπει να είναι το νόμισμα ή το συνολικό πολιτικό background της Ε.Ε.; ‘Κάτω λοιπόν το νόμισμα’ ή ‘κάτω η Ε.Ε.’;

Δεν θα μπω στον πειρασμό να μεταφέρω τις σκέψεις μου για το ζήτημα του κινήματος στην Ελλάδα. Τι έπρεπε να γίνει ή τι μπορούσε να γίνει για να ανέρχεται αδιάκοπα η αγωνιστικότητα, η πείρα, αν θέλεις, έτσι ώστε οι καταπιεσμένοι εργάτες να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους, θα απαντηθεί από την πορεία της ιστορίας τους. Έτσι κι αλλιώς ταξική συνείδηση αποκτάει κανείς μόνο αν συναντηθεί με τους αγώνες και όχι από το τι θα πει ο τάδε και ο δείνα. Θεωρώ όμως, πως δεν είμαστε θεατές σε ένα πολιτικό και οικονομικό παιχνίδι με πειραγμένα ζάρια, που καθόμαστε και το κοιτάμε παθητικά και με αδράνεια, χωρίς ούτε καν να ρωτάμε έστω για να τους δυσκολέψουμε την ζωή. Πιστεύω, πως οι άνθρωποι διδάσκονται από την Ιστορία και την πείρα τους και θα δραστηριοποιηθούν, πέρα από κάθε προσδοκία, στον δρόμο του αγώνα. Θα αντιδράσουν στην πίεση που συνεχώς αυξάνεται.

Την ίδια στιγμή σ’ όλη την Ευρώπη προελαύνει ο φασισμός, ο ναζισμός, ο ρατσισμός σ’ όλες τις εκφράσεις και εκφάνσεις του…Από το Τρίτο Ράιχ στην Ε.Ε. λοιπόν, πού οδηγούμαστε τελικά;

Δεν μου κάνει καμιά εντύπωση! Αρκεί να θυμηθώ πως ο φασίστας Ζαν- Μαρί Λεπέν λάμβανε το 14,39% του εκλογικού σώματος της Γαλλίας στις 24 Απριλίου 1988, εποχή που χαρακτηρίζεται ως χρυσή για τον καπιταλισμό στην Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς οικονομικές καταστροφές ή ανασφάλειες για τα κοινωνικά στρώματα και πολύ πριν οι «ξένοι» οι «λαθρομετανάστες» κάνουν την εμφάνιση τους στα καθαγιασμένα ευρωπαϊκά εδάφη.

Κοιτάξατε ο φασισμός αποτελεί τμήμα και μάλιστα σημαντικό, της Ευρωπαϊκής Ιστορίας από τον καιρό που κυρίαρχο στοιχείο της πολιτικής των μητροπολιτικών ευρωπαϊκών κρατών ήταν ο ρατσισμός σε βάρος των αποικιοκρατούμενων λαών ή των λαών αποικιακής προέλευσης μα και από την εποχή που ο Γάλλος αυτοκράτορας Ναπολέων Γ’ πάντρεψε το αυταρχικό κράτος με την ελευθερία των εμπορικών ανταλλαγών. Την πορεία του την ανέκοψε ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος, όμως όλα αυτά αναλύονται στο βιβλίο μας. Όσο αφορά το που οδηγούμαστε θεωρώ πως προβλέψεις μπορούν να κάνουν μόνο τα μέντιουμ οι καφετζούδες οι οικονομολόγοι και οι περισπούδαστοι σχολιαστές των δελτίων ειδήσεων. Αν μπορώ όμως να σκεφτώ κάτι χωρίς να θεωρηθεί πως προσπαθώ να αποφύγω την ερώτηση, αυτό θα στηρίζεται στα γεγονότα. Λέω λοιπόν πως ενώ η διαδικασία της ενοποίησης της Ε.Ε. εξελίσσεται, τα βασικά και αναπόσπαστα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καπιταλισμού: δηλαδή η ανισόμετρη διεύρυνση του ανοίγματος μεταξύ των εθνικών οικονομιών, η συσσώρευση του κεφαλαίου που προκαλεί τις «κρίσεις» και οι αναπόφευκτες εσωτερικές αντιθέσεις μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου, αποκαλύπτονται όλο και πιο ξεκάθαρα.
Άρα με σιγουριά μπορώ να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι ο καπιταλισμός δεν διαθέτει απεριόριστη δύναμη εξαναγκασμού των ανθρώπων!